

Co Valentýnka slyšela, když ráno venčila Huga

Na konci zahrady stála vysoká kamenná zídka obrostlá břečťanem. Zelené lístky se pnuly do výšky dvou metrů. I když si Valentýnka stoupla na špičky a natáhla ruku, na hřbet zídky sotva dosáhla. Nemohla tedy vidět, co se v sousední zahradě děje. Zato však dobře slyšela, pokud někdo na opačné straně mluvil.

To ráno Valentýnka poslouchala, jak souseďka, paní Vinšová, telefonuje a říká: „Včera jsem si dala do vany šumivou kouli, kterou jsem od tebe dostala. No, paráda. Ale stejně – tolik peněz za jednu kouli. To je pro mě zbytečný přepych.“

Následovalo ticho. Zřejmě hovořila ta druhá osoba. Až se paní Vinšová ozvala znovu: „Skutečně? Dají se doma levně vyrobit? A je to složité...? Není...? A kolik to zabere času?“

Nastala krátká přestávka a po ní paní Vinšová hovor ukončila: „Hm, hm, to se bez té koule radši obejdu. Tak ahoj!“

Zatímco se souseďčiny kroky rychle vzdalovaly, Valentýnka stála zamýšleně u zídky. Snad správně tušila, o jakých šumivých koulích se tu mluvilo. V obchodě je nikde neviděla. Ale jednou si o nich povídala maminka s tetou

Helenou. Též tvrdily, že jsou zbytečně drahé. A že je lepší si nasypat do vany nasušený rozmarýn ze zahrady.

„Koule, koule...“ broukala si Valentýnka. „Jak se asi vyrobí taková šumivá koule? A jak vlastně vypadá? Možná jako sněhová koule, která se v horké vodě rozšumí a přitom pomalu rozpustí? Hm, jistě i nádherně voní!“

Valentýnka pomalu kráčela po zahradě. A jak si o voňavé kouli snila, zastavila se u keře střapatého rozmarýnu a přičichla. Voněl úžasně! Podobně jako vánoční stromek, ale mnohem víc. Třeba je v takové kouli schovaný i kousek rozmarýnu, napadlo Valentýnku a hned si ulomila dvě větvičky.

Od rozmarýnového keříku popošla k červené růži. Včely už odlétly. Ovšem na zemi leželo několik opadavých okvětních plátků. Třeba je v takové kouli schovaný

i kousek růže, pomyslela si Valentýnka a posbírala plátky do dlaně.

Najednou jí připadlo, že může v zahradě najít spoustu krásných voňavých lístků, které by se do šumivé koule báječně hodily. Jenom tu pak vyrobit. Je to složité? Ale paní Vinšová se přece divila, že není. Akorát asi neměla čas na výrobu.

„Hugo!“ zavolala Valentýnka na psa a oba zamířili zpátky do domu.

Mezitím se vzbudila babička a připravovala v kuchyni snídani.

„Dobré ráno,“ pozdravila Valentýnka v květované noční košili a květovaných holínkách.

„Ó, naše Valentýnka si nese poklady ze zahrady,“ všimla si babička.

Valentýnka pouze přikývla. Ale když vběhl do kuchyně pes, náhle si vzpomněla: „Jé, víš, jak mě dneska ráno Hugo vzbudil? Představ si, že hrál na moje klávesy.“

„Vážně?“ žasla babička. „A copak ti zahrál?“

„No...“ zaváhala Valentýnka, jelikož chtěla říct něco zvláštního a vzletného: „On mi zahrál něco jako Šťastné narozeniny.“

„To je ale náhoda,“ podivila se babička. „Zrovna za týden má narozeniny teta Helena. A dokonce kulatiny. Čtyřicet let!“

„Jú, opravdu?“ vyhrkla překvapeně Valentýnka a okamžitě ji napadlo: Ty voňavé šumivé koule vyrobím pro tetu Helenu k narozeninám!

Holčička se honem nasnídala a pospíchala do pokoje v podkroví. Vzala si mobil a postupně zavolala nejlepším kamarádům. Nejprve Zuzce, která byla veselá a moc šikovná. Pak Pétovi, který měl trochu potřeštěné nápady a byla s ním legrace. A nakonec Jonášovi, který byl chytrý, ale občas tichý a zasněný.

Valentýnka všem třem postupně oznámila: „Musíte hned přijít! Už vím, jak začnou naše prázdniny. Vyrobíme něco hrozně zvláštního!“

„Co zvláštního?“ chtěli vědět kamarádi.

„Všechno vám povím, až přijdete,“ slíbila Valentýnka.

A potom se houpala v houpacím křesle a čekala. Jenže to dlouho nevydržela. Brzy přešla ke klávesám. Zkoušela různé tóny a slova, až složila následující písničku:

*Koule, koule, koule,
v koupelně jsou koule.
V jedné je růže,
v druhé rozmarýn,
až rozplynou se jako dým,
pak uvidíš ten rozmarýn
a růži červenou
v holínkách sebranou,
pro tebe schovanou,
teto Heleno,
k tvým slavným
narozeninám!*

Valentýnka si novou píseň několikrát zazpívala. Moc se jí líbila. A vtom dole u vrátek zazvonili kamarádi.

Tajná porada v podkroví

Babička zvedla v kuchyni sluchátko a zeptala se: „Kdo je u vrátek?“

„To jsme my – Jonáš, Péťa a Zuzka. Jdeme za Valentýnkou,“ ozvali se kamarádi.

„Pojďte, já vám zabzučím,“ řekla babička a zmáčkla červené tlačítko vedle sluchátka.

Děti se za chvíli přihnaly do kuchyně, v letu pozdravily a vyběhly nahoru do podkroví. Hugo je vesele vítal, zatímco Valentýnka opět seděla v houpacím křesle. Tentokrát důstojně a půvabně jako vznešená princezna. Místo noční košile si totiž rychle oblékla nadýchané růžové šatky. A do dlouhých vlnitých vlasů si zapletla různé ozdoby.